

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Ing. M. M.**, bývajúceho v Ž., zastúpeného JUDr. J. Š., advokátkou so sídlom v Ž., proti žalovanej **JUDr. Z. M.**, bývajúcej v B., zastúpenej Mgr. F. P., advokátom so sídlom v B., **o zaplatenie 1 029,01 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 13 C 82/2009, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 16. februára 2010 sp. zn. 14 Co 14/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi do 3 dní náhradu trov dovolacieho konania 68,62 € do rúk JUDr. J. Š., advokátky so sídlom v Ž..

O d ô v o d n e n i e

Žalobca sa v konaní domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu do 15 dní 31 000 Sk s príslušenstvom a nahradiť mu trovy konania. Opodstatnenosť žaloby vyvodzoval z toho, že uvedenú sumu na základe výzvy otca žalovanej, o ktorom sa domnieval, že v exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. Er 1311/1999 má procesné postavenie oprávneného, previedol 7. decembra 2006 zo svojho bankového účtu na bankový účet žalovanej. Neskôr však zistil, že otec žalovanej v predmetnej exekučnej veci nie je oprávneným. Uvedená suma bola preto poskytnutá bez právneho dôvodu a predstavuje výšku bezdôvodného obohatenia žalovanej, ktoré je mu povinná vydať (§ 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom z 19. októbra 2009 č.k. 13 C 82/2009-62 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi do 15 dní sumu 1 029,01 € spolu s 8,5 % ročným úrokom z omeškania od 1. júna 2008 až do zaplattenia a v rovnakej lehote mu nahradiť trovy konania 567,77 €. Výsledkami vykonaného dokazovania mal preukázané skutkové tvrdenia žalobcu a dospel k záveru, že medzi žalobcom a žalovanou nie je ani nebol žiadny právny vzťah, v rámci ktorého by žalobca bol povinný zaplatiť žalovanej sumu uvedenú v žalobe. Pokiaľ preto ním poskytnuté peňažné plnenie prijala a dosiaľ nevrátila, došlo u nej k bezdôvodnému obohateniu. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil poukazom na § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo 16. februára 2010 sp. zn. 14 Co 14/2010 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.) a žalobcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení konštatoval správnosť dôvodov napadnutého rozsudku, s ktorými sa stotožnil a na ktoré poukázal (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Odvolací súd považoval skutkový stav zistený súdom prvého stupňa za postačujúci pre rozhodnutie; vysvetlil, že týmto skutkovým stavom je v zmysle § 213 ods. 1 O.s.p. viazaný, lebo nezistil dôvod na použitie výnimiek ustanovených v § 213 ods. 2 až 7 O.s.p. Osobitne uviedol, že vo vyššie označenom exekučnom konaní nebolo preukázané, že by právo z exekučného titulu prešlo na niekoho iného (otca žalovanej); napriek opakovaným výzvam exekútora a exekučného súdu nebol preukázaný relevantný úkon o postúpení pohľadávky. Písomné oznámenie pôvodného oprávneného o postúpení pohľadávky, ktoré bolo adresované súdnemu exekútorovi, nepreukazuje, že na otca žalovanej prešlo právo z exekučného titulu v zmysle § 37 ods. 3 Exekučného poriadku. V danom prípade nebolo preukázané ani to, či postupca oznámil dlžníkovi postúpenie pohľadávky. Za takejto právnej situácie nebol dôvod vykonávať exekúciu v prospech iného subjektu, ako je označený v exekučnom titule. Zo strany žalobcu išlo vo vzťahu k žalovanej o plnenie bez právneho dôvodu. Tým, že žalovaná ním poskytnutú sumu prijala pripísaním na jej účet, bezpochyby sa na jeho úkor bezdôvodne obohatila. Jej obrana, že s týmto účtom mohol disponovať aj jej otec, ktorý túto sumu použil na vlastné potreby, je v tomto prípade právne bezvýznamná. Žalovanou vznesenú námietku premlčania nepovažoval odvolací súd za dôvodnú; stotožnil sa pritom s dôvodmi súdu prvého stupňa, na ktoré v súvislosti s tým poukázal. So zreteľom na uvedené napadnutý rozsudok prvostupňového súdu potvrdil. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil tým, že v lehote podľa § 151 ods. 1 O.s.p. nedošlo

k vyčísleniu požadovanej náhrady trov konania a z obsahu spisu súd žiadne trovy účastníka nezistil (§ 151 ods. 2 O.s.p.).

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, v ktorom uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu „trpí vadami, ktoré zákon predpokladá v § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p.“. Podľa názoru dovolateľa je rozsudok odvolacieho súdu „zmätočný, nepresný, neurčitý, tzn. nepreskúmateľný“. Tieto nedostatky vyplývajú z toho, že súdy oboch nižších stupňov v konaní prehliadli „konkrétne fakty a skutočnosti, ktoré im vyplývajú priamo z hmotnoprávných a procesnoprávných ustanovení“. Opomenuli tiež „ústavné limity, ktoré musí každý súd dodržiavať pri odôvodňovaní svojich rozhodnutí“. Súdy takto nezohľadnili celý rad skutočností (najmä to, že pôvodný veriteľ oznámil konajúcemu súdnemu exekútorovi postúpenie pohľadávky, ďalej že pôvodný veriteľ je v konkurze a že v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. Er 477/1999 bol žalobcovi – povinnému zamietnutý návrh na zastavenie exekučného konania). Nesprávny je tiež názor súdov, že peňažné plnenie poskytnuté žalobcom prijali tak žalovaná, ako aj jej otec. Z dovolania vyplýva názor žalovanej, že rozhodnutia súdov nie sú podložené úplnými a správnymi skutkovými zisteniami a že nesprávne je aj právne posúdenie, ku ktorému dospeli súdy na základe týchto skutkových zistení. Vzhľadom na uvedené žalovaná žiadala, aby dovolací súd ich rozhodnutia zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu poprel dôvodnosť tohto opravného prostriedku. Žiadal dovolanie odmietnuť a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania, ktoré vyčísлил sumou 137,24 €.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti rozsudku. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie tiež prípustné proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Žalovanou napadnutý rozsudok nevykazuje znaky ani z týchto rozsudkov. Prípustnosť podaného dovolania preto z ustanovení § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nevyplýva.

Dovolací súd vzhľadom na povinnosť vyplývajúcu z § 242 ods. 1 O.s.p. ďalej skúmal, či procesná prípustnosť dovolania nevyplýva z § 237 O.s.p. V zmysle tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Žalovaná procesné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. nenamietala a existencia väd tejto povahy v dovolacom konaní nevyšla najavo. Prípustnosť jej dovolania preto nevyplýva ani z tohto ustanovenia.

V podanom dovolaní, prípustnosť ktorého nevyplýva z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p., žalovaná uplatnila dovolacie dôvody v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. Dovolateľka ale prehliada, že oba tieto dovolacie dôvody je možné úspešne uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní, lebo ani tzv. iná procesná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (prvý z ňou uplatnených dovolacích dôvodov), ani nesprávne právne posúdenie veci (druhý uplatnený dôvod dovolania) prípustnosť dovolania nezakladajú – vid' § 238 O.s.p. a § 237 O.s.p.

Žalovaná v dovolaní namietala, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný a že postupom súdov bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivý súdny proces. Sama túto vadu právne kvalifikovala ako tzv. inú vadu konania.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je tiež právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Vada nedostatku dôvodov rozhodnutia sama osebe (pri inak správnom rozhodnutí) nemusí (ale) disponovať potrebnou ústavnoprávnou intenzitou smerujúcou k porušeniu označených práv (III. ÚS 228/06, I. ÚS 53/10, III. ÚS 99/08). Na základe uznesenia občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 111/1998 uverejnený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. augusta 1997 sp. zn. 2 Cdo 5/1997, z ktorého vyplýva, že „konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) aj vtedy, ak odvolací súd svoj právny záver riadne neodôvodnil, takže jeho rozsudok zostal nepreskúmateľný“. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu je názor zaujatý v uvedenom judikáte plne opodstatnený aj v prejednávanej veci a dovolací súd ani v danom prípade nemá dôvod odkloniť sa od tohto názoru.

Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že dovolateľkou vytýkaná nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu vykazuje znaky procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktorá, ako už bolo uvedené, sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania. Navyše (dovolací súd to uvádza len ako poznámku), zo spisu vyplýva, že odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol stručne rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská oboch procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z napadnutého rozsudku vyplýva, že dovolateľka bez toho, aby jej argumentácia mala podklad v spise, odvolaciemu súdu vytýka, že nezaujal právny záver k otázke, či doručenie písomného oznámenia pôvodného veriteľa adresovaného

súdnemu exekútorovi, že došlo k postúpeniu pohľadávky, možno považovať za prechod práva z exekučného titulu. Neopodstatnenosť tohto tvrdenia dovolateľky je zrejmá zo 4. strany posledného odseku napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sú vysvetlené právne závery odvolacieho súdu v tejto otázke. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovanej.

Obsah dovolania a v ňom zvolené formulácie nevyučujú, že žalovaná namieta aj nesprávne hodnotenie dôkazov súdmi nižších stupňov (napríklad pokiaľ ide priebeh a výsledku osobnej návštevy povinného u otca žalovanej). Pre tento prípad dovolací súd uvádza, že ani nesprávnosť hodnotenia dôkazov nie je dôvodom, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. (viď R 42/1993).

Dovolateľka tiež tvrdí, že súdy rozhodovali na základe neúplných skutkových zistení („opomenuli fakty a skutočnosti“). K tomu treba uviesť, že neúplnosť (alebo nesprávnosť) skutkových zistení súdu, na ktorých založil rozhodnutie, môže mať za následok nesprávnosť tohto rozhodnutia, nie však procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p.

Žalovaná v dovolaní napokon namieta, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorý ale prípustnosť dovolania nezakladá (nie je uvedený v § 238 ani

v § 237 O.s.p. ako dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania). Keďže dovolanie žalovanej nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd pristúpiť k posúdeniu správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie žalovanej podľa Občianskeho súdneho poriadku procesne neprípustné. Dovolací súd preto jej dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie neprípustné.

V dovolacom konaní vzniklo procesne úspešnému žalobcovi právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu požiadal o priznanie náhrady trov dovolacieho konania a požadovanú náhradu vyčíslil. Najvyšší súd Slovenskej republiky mu v súlade so zaužívanou praxou dovolacieho súdu priznal náhradu trov dovolacieho konania vo výške zodpovedajúcej odmene advokáta za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k dovolaniu vypracované advokátkou, ktorá ho zastupovala už na súdoch nižších stupňov). Vychádzal z § 10 ods. 1 a 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení vyhlášky č. 577/2008 Z.z. Žalovanej priznal náhradu trov dovolacieho konania v celkovej výške 68,62 € [61,41 € + 7,21 € (režijný paušál)].

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 8. júla 2010

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková